

CONCEPT WETTEKST

Artikel PM

De Wet op de vennootschapsbelasting 1969 wordt als volgt gewijzigd:

A. Na **artikel 15bc** wordt een afdeling ingevoegd, luidende:

Afdeling 2.9b. Minimumkapitaalregel voor banken en verzekeraars

Artikel 15bb

Voor de toepassing van deze afdeling wordt:

- a. onder geldlening verstaan: een schuld die voortvloeit uit een overeenkomst van geldlening of een daarmee vergelijkbare overeenkomst;
- b. onder renten ter zake van geldleningen verstaan: rentelasten ter zake van geldleningen die zonder toepassing van de artikelen 15b, 15bc en 15bd in aanmerking worden genomen bij het bepalen van de in een jaar genoten winst;
- c. onder renten ter zake van geldleningen mede begrepen:
 - 1°. kosten ter zake van geldleningen en ter zake van rechtshandelingen die strekken tot het afdekken van renterisico's of valutarisico's ter zake van geldleningen;
 - 2°. valutaresultaten ter zake van geldleningen, alsmede resultaten ter zake van rechtshandelingen die strekken tot het afdekken van renterisico's of valutarisico's ter zake van geldleningen;
- d. onder vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank verstaan: een vergunning als bedoeld in de artikelen 2:11, eerste lid, 2:16, eerste lid, of 2:20, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht, dan wel een mededeling van De Nederlandsche Bank N.V. als bedoeld in artikel 2:14, eerste of tweede lid, van die wet;
- e. onder vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar verstaan: een vergunning als bedoeld in de artikelen 2:26a, eerste lid, 2:27, eerste lid, of 2:48, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht, dan wel een vergunning als bedoeld in de artikelen 2:26c, eerste lid, 2:26d, eerste lid, 2:36, 2:40, eerste lid, of 2:50, eerste lid, van die wet, dan wel een mededeling van De Nederlandsche Bank N.V. als bedoeld in artikel 2:35, van die wet;
- f. onder verordening kapitaalvereisten verstaan: Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 (PbEU 2013, L 176);
- g. onder richtlijn solvabiliteit II verstaan: Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II) (PbEU 2009, L 335);
- h. onder verordening solvabiliteit II verstaan: gedelegeerde verordening (EU) nr. 2015/35 van de Commissie van 10 oktober 2014 tot aanvulling van Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II) (PbEU 2015, L12).

Artikel 15bc

1. Indien een belastingplichtige een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank heeft, komt bij het bepalen van de in een jaar genoten winst niet in aftrek het gedeelte van de renten ter zake van geldleningen dat wordt gesteld op $(8-L)/(100-L)$. Daarbij wordt onder L verstaan de leverage ratio op 31 december van het kalenderjaar waarin het jaar, bedoeld in artikel 7, vierde lid, aanvangt. De leverage ratio bedraagt ten hoogste 8.
2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder leverage ratio verstaan het op een decimaal afgeronde percentage zoals dat met betrekking tot een belastingplichtige op basis van de geconsolideerde situatie, bedoeld in deel 1, titel II, hoofdstuk 2, van de verordening kapitaalvereisten, wordt berekend en openbaar gemaakt overeenkomstig de artikelen 429, onderscheidenlijk 451, van die verordening.
3. Indien met betrekking tot een belastingplichtige niet op basis van de geconsolideerde situatie, bedoeld in het tweede lid, een leverage ratio wordt berekend en openbaar gemaakt, wordt voor de toepassing van het eerste lid uitgegaan van het op een decimaal afgeronde percentage zoals dat met betrekking tot de belastingplichtige op individuele basis als bedoeld in deel 1, titel II, hoofdstuk 1, van de verordening kapitaalvereisten wordt berekend en openbaar gemaakt overeenkomstig de artikelen 429, onderscheidenlijk 451, van die verordening.

Artikel 15bd

1. Indien een belastingplichtige een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar heeft, komt bij het bepalen van de in een jaar genoten winst niet in aftrek het gedeelte van de renten ter zake van geldleningen dat wordt gesteld op $(8-ER)/(100-ER)$. Daarbij wordt onder ER verstaan de eigenvermogenratio op 31 december van het kalenderjaar waarin het jaar, bedoeld in artikel 7, vierde lid, aanvangt. De eigenvermogenratio bedraagt ten hoogste 8.

2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder eigenvermogenratio verstaan het eigen vermogen uitgedrukt als een op een decimaal afgerond percentage van het balanstotaal zoals dat voor de groep waarvan de belastingplichtige deel uitmaakt, kan worden bepaald aan de hand van het openbaar gemaakte verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van de groep, bedoeld in artikel 256 van de richtlijn solvabiliteit II. Daarbij wordt verstaan onder:

a. eigen vermogen: de eigenvermogensbestanddelen, genoemd in artikel 69 van de verordening solvabiliteit II, die de kenmerken, genoemd in artikel 71 van die verordening, bezitten, de bestanddelen, genoemd in artikel 72, onderdeel a, van de verordening solvabiliteit II, die de kenmerken, genoemd in artikel 73 van die verordening, bezitten, de bestanddelen, genoemd in artikel 74, onderdelen a, b, c, g en h, van de verordening solvabiliteit II, die de kenmerken, genoemd in artikel 75 van die verordening, bezitten en de bestanddelen, genoemd in artikel 76, onderdeel a, onder i en ii, van de verordening solvabiliteit II, die de kenmerken, genoemd in artikel 77 van die verordening, bezitten;

b. balanstotaal: het totaal van de overeenkomstig artikel 296, eerste lid, onderdeel a, van de verordening solvabiliteit II beschreven activa.

3. Indien met betrekking tot een belastingplichtige niet een verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van de groep wordt openbaar gemaakt als bedoeld in artikel 256 van de richtlijn solvabiliteit II, wordt voor de toepassing van het eerste lid onder eigenvermogenratio verstaan het eigen vermogen uitgedrukt als een op een decimaal afgerond percentage van het balanstotaal zoals dat voor de belastingplichtige kan worden bepaald aan de hand van het openbaar gemaakte rapport over de solvabiliteit en financiële positie, bedoeld in artikel 51 van die richtlijn.

4. Indien een belastingplichtige een verzekeraar met beperkte risico-omvang als bedoeld in artikel 1:1 van de Wet op het financieel toezicht is en ingevolge de artikelen 3:72, vijfde lid, of 3:73c, tweede lid, van de Wet op het financieel toezicht de jaarrekening, het bestuursverslag en de overige gegevens openbaar maakt, wordt voor de toepassing van het eerste lid de eigenvermogenratio bepaald aan de hand van het daarin opgenomen eigen vermogen en balanstotaal.

Artikel 15be

Ingeval een belastingplichtige in een jaar zowel het bedrijf van bank, bedoeld in artikel 15bc, eerste lid, als het bedrijf van verzekeraar, bedoeld in artikel 15bd, eerste lid, uitoefent, vindt artikel 15bc of artikel 15bd toepassing, al naar gelang van welk van die bedrijfsactiviteiten de omvang in dat jaar het grootst is.

Artikel 15bf

Voor zover door de toepassing van artikel 15b bij het bepalen van de in een jaar genoten winst een saldo aan renten niet in aftrek komt, wordt voor de toepassing van de artikelen 15bc en 15bd het gedeelte van de renten ter zake van geldleningen zoals dat op grond van die artikelen zonder toepassing van dit artikel niet in aftrek komt bij het bepalen van de in dat jaar genoten winst met dat saldo verminderd.

B. Artikel 18 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "artikel 15b en artikel 15d" vervangen door "artikel 15b, de artikelen 15bb tot en met 15bf en artikel 15d".

2. Onder vernummering van het tweede lid tot vierde lid worden twee leden ingevoegd, luidende:

2. Indien een buitenlandse belastingplichtige een vergunning heeft voor het uitoefenen van het bedrijf van bank en met betrekking tot het hoofdhuis van die buitenlandse belastingplichtige geen leverage ratio als bedoeld in artikel 15bc, tweede of derde lid, wordt berekend en openbaar gemaakt, wordt voor de toepassing van artikel 15bc, eerste lid, uitgegaan van het op een decimaal afgeronde percentage van een aan die leverage ratio gelijkwaardige ratio zoals die met betrekking tot dat hoofdhuis wordt berekend en openbaar gemaakt.

3. Indien een buitenlandse belastingplichtige een vergunning heeft voor het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar en met betrekking tot het hoofdhuis van die buitenlandse belastingplichtige geen eigenvermogenratio als bedoeld in artikel 15bd, tweede of derde lid, kan worden bepaald, wordt voor die buitenlandse belastingplichtige voor de toepassing van artikel 15bd, eerste lid, uitgegaan van het op een decimaal afgeronde percentage van een aan die eigenvermogenratio gelijkwaardige ratio zoals die kan worden bepaald aan de hand van het eigen vermogen en balanstotaal op grond van een met betrekking tot dat hoofdhuis openbaar gemaakte rapportage.

Artikel PM

Artikel PM treedt in werking met ingang van 1 januari 2020, met dien verstande dat dat artikel voor het eerst toepassing vindt met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2020.

MEMORIE VAN TOELICHTING

Inhoudsopgave

I. ALGEMEEN

1. Aanleiding
2. Voor wie geldt de maatregel?
 - 2.1 Banken en verzekeraars*
3. Wanneer grijpt de maatregel aan?
 - 3.1 Banken: verordening kapitaalvereisten*
 - 3.2 Verzekeraars: verordening solvabiliteit II*
 - 3.3 Samenloop banken en verzekeraars*
 - 3.4 Vaste inrichtingen*
4. Wat wordt in aftrek beperkt?
 - 4.1 Samenloop earningsstrippingmaatregel en minimumkapitaalregel*
5. Administratieve lasten / Gevolgen voor bedrijfsleven en burger
6. Budgettaire gevolgen
7. Uitvoeringsaspecten

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

I. ALGEMEEN DEEL

1. Aanleiding

Dit kabinet streeft naar een fiscaal meer gelijke behandeling van eigen vermogen en vreemd vermogen. Een ongelijke behandeling van eigen vermogen en vreemd vermogen doet zich voor doordat de fiscale aftrekbaarheid van rente de kosten van financiering met vreemd vermogen verlaagt, terwijl de vergoeding voor eigen vermogen (dividend) fiscaal niet aftrekbaar is. Hierdoor bestaat er voor bedrijven een fiscale prikkel om ondernemingsactiviteiten met vreemd vermogen te financieren. Dit heeft negatieve gevolgen voor de schokbestendigheid van de Nederlandse economie. Omdat vanuit het perspectief van de onderneming zowel rente als dividendbetalingen financieringskosten zijn, zijn er goede economische redenen om beide fiscaal meer gelijk te behandelen.

Om tot een fiscaal meer gelijke behandeling van eigen vermogen en vreemd vermogen te komen, is de inzet van dit kabinet om de prikkel voor de financiering met vreemd vermogen te beperken. Zo heeft dit kabinet met de robuuste vormgeving van de generieke renteaftrekbeperking (earningsstrippingmaatregel) in de Wet implementatie eerste EU-richtlijn antibelastingontwijking een ambitieuze stap gezet in het beperken van de fiscale prikkel voor de financiering met vreemd vermogen. De earningsstrippingmaatregel betreft een generieke renteaftrekbeperking die in beginsel van toepassing is op alle belastingplichtigen en aangrijpt bij rentebetalingen op alle leningen, dus zowel derdenleningen als concernleningen. Door de maatregel wordt, kort gezegd, de per saldo verschuldigde rente in aftrek beperkt voor zover dit saldo meer bedraagt dan 30% van de zogenoemde EBITDA¹ of de drempel van €1 miljoen. Bij de implementatie van de earningsstrippingmaatregel in de Wet implementatie eerste EU-richtlijn antibelastingontwijking is geen gebruik gemaakt van de hierin geboden mogelijkheid om financiële ondernemingen uit te zonderen van de toepassing van de earningsstrippingmaatregel.² Doordat de earningsstrippingmaatregel niet is opgenomen in de Wet spoedreparatie fiscale eenheid, vindt de maatregel toepassing op het niveau van de fiscale eenheid.³ Omdat banken en verzekeraars op fiscale eenheidsniveau veelal per saldo rente ontvangen, worden banken en verzekeraars doorgaans niet geraakt door de earningsstrippingmaatregel. Om die reden zijn banken en verzekeraars niet uitgezonderd van de toepassing van de earningsstrippingmaatregel.

Het nastreven van een fiscaal meer gelijke behandeling van eigen vermogen en vreemd vermogen is naar de mening van het kabinet ook van belang voor banken en verzekeraars. Dit wordt onder meer onderschreven door het Internationaal Monetair Fonds (IMF) in de in oktober 2016 gepubliceerde analyse "Tax policy, leverage and macro-economic stability".⁴ Hierin onderstreept het IMF dat een evenwichtige vermogensstructuur van financiële instellingen van belang is voor de weerbaarheid van de financiële sector. Mede om deze reden is in het regeerakkoord opgenomen

¹ Earnings before interest, tax, depreciation and amortisation, ook wel de gecorrigeerde winst.

² Wijziging van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en de Invorderingswet 1990 in verband met de implementatie van Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PbEU 2016, L 234/26) (Wet implementatie eerste EU-richtlijn antibelastingontwijking).

³ Het bij koninklijke boodschap van 4 juni 2018 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en de Wet op de dividendbelasting 1965 in verband met enkele spoedreparaties inzake de fiscale eenheid en inzake het herstel van een ommissie in de innovatiebox (Kamerstukken 34 959).

⁴ IMF, 2016, Tax Policy, leverage and macroeconomic stability (<https://www.imf.org/external/np/pp/eng/2016/100716.pdf>).

dat per 1 januari 2020 een minimumkapitaalregel voor banken en verzekeraars wordt ingevoerd. Daarnaast wordt met deze maatregel bereikt dat banken en verzekeraars een bijdrage leveren aan de verlaging van het vennootschapsbelastingtarief, die grotendeels wordt gefinancierd door de earningsstrippingmaatregel.

In het vervolg van deze memorie zal aandacht worden besteed aan de reikwijdte van de minimumkapitaalregel. Zo zal achtereenvolgens worden ingegaan op de vragen: Voor wie geldt de maatregel? Wanneer grijpt de maatregel aan? En wat wordt in aftrek beperkt? Tot slot zal eveneens worden ingegaan op de wijze waarop samenloop met de earningsstrippingmaatregel wordt voorkomen.

2. Voor wie geldt de maatregel?

Uit het regeerakkoord blijkt niet zonneklaar of de minimumkapitaalregel specifiek is gericht op banken en verzekeraars of dat het een generieke maatregel zou moeten zijn die – gezien de vormgeving – met name aangrijpt bij banken en verzekeraars. Juist omdat de generiek werkende earningsstrippingmaatregel in de praktijk banken en verzekeraars niet raakt, kiest het kabinet voor het eerste en acht dit juridisch houdbaar omdat ten aanzien van deze omstandigheid sprake is van ongelijke gevallen. Alleen banken en verzekeraars komen in aanraking met de minimumkapitaalregel. Vervolgens is de vraag: wanneer is sprake van een bank of een verzekeraar?

2.1 Banken en verzekeraars

Voor de beschrijving van de banken en verzekeraars wordt aangesloten bij het toelatingsstelsel uit de Wet op het financieel toezicht (Wft). Hierdoor is de maatregel, kort gezegd, van toepassing op binnenlandse en buitenlandse belastingplichtige banken en verzekeraars met een vergunning of mededeling voor het uitoefenen van het bedrijf van bank of verzekeraar.⁵ Dit zijn enerzijds banken en verzekeraars met een zetel in Nederland. Hierbij kan gedacht worden aan Nederlandse banken en verzekeraars, alsmede aan Nederlandse dochtermaatschappijen van buitenlandse banken en verzekeraars. De minimumkapitaalregel is in beginsel van toepassing op het lichaam dat beschikt over een vergunning of mededeling voor het uitoefenen van het bedrijf van bank of verzekeraar. Ingeval een dergelijk lichaam deel uitmaakt van een fiscale eenheid, vindt de minimumkapitaalregel toepassing op het fiscale-eenheidsniveau. De minimumkapitaalregel is verder van toepassing op buitenlandse banken en verzekeraars die hun zetel buiten Nederland hebben en in Nederland actief zijn door middel van een in Nederland gelegen bijkantoor. Overigens betekent het binnen bereik komen van deze maatregel nog niet dat iedere bank of verzekeraar daadwerkelijk zal worden geraakt. Dat laatste is pas het geval indien sprake is van bovenmatig vreemd vermogen.

⁵ De Nederlandsche Bank N.V. houdt op haar website een register van banken en verzekeraars bij met een dergelijke vergunning of mededeling: <https://www.dnb.nl/toezichtprofessioneel/openbaar-register/WFTKF/index.jsp>

3. Wanneer grijpt de maatregel aan?

De Studiegroep Duurzame Groei heeft voorgesteld om de fiscale renteaftrek over vreemd vermogen boven 92% van het commerciële balanstotaal te beperken.⁶ Deze norm is overgenomen in het Regeerakkoord. Hoewel iedere grens arbitrair is, volgt het kabinet deze norm. Het kabinet kiest er daarentegen niet voor om dat percentage te relateren aan het commerciële balanstotaal maar om zoveel mogelijk aansluiting te zoeken bij grootheden waarmee de sector bekend is vanwege de reeds bestaande toezichtkaders voor banken en verzekeraars. Zo wordt voor banken voorgesteld de leverage ratio te hanteren die voortvloeit uit de verordening kapitaalvereisten.⁷ Voor verzekeraars wordt de verhouding eigen vermogen ten opzichte van het balanstotaal bepaald aan de hand van de balans die wordt opgesteld aan de hand van de verordening solvabiliteit II.⁸ Door aan te sluiten bij deze geüniformeerde toezichtskaders wordt voor banken en verzekeraars een getrouwer beeld gegeven van de omvang van het eigen vermogen ten opzichte van de totale blootstellingen dan blijkt uit de geconsolideerde commerciële jaarrekening zoals deze wordt opgesteld op grond van het jaarrekeningenrecht. Verder wordt door uit te gaan van de bestaande openbaarmakingsvereisten zoveel mogelijk aangesloten bij reeds beschikbare berekeningen en bestaande rapportageverplichtingen. Dit heeft voor belastingplichtigen als voordeel dat geen afzonderlijke gegevens hoeven te worden opgesteld voor de toepassing van deze maatregel. Bovendien kan de Belastingdienst in de handhaving aansluiten bij gegevens waarop reeds door een toezichthouder toezicht wordt gehouden. Hierdoor worden de administratieve lasten en uitvoeringskosten zoveel mogelijk beperkt.

In het vervolg van deze paragraaf wordt nader toegelicht hoe voor de toepassing van de minimumkapitaalregel met behulp van de genoemde toezichtkaders wordt vastgesteld of voor de desbetreffende bank of verzekeraar al dan niet sprake is van bovenmatig vreemd vermogen.

3.1 Banken: verordening kapitaalvereisten

Voor banken is bij de uitwerking van de norm, als gezegd, aangesloten bij de leverage ratio uit de verordening kapitaalvereisten. De leverage ratio geeft de verhouding weer tussen het aanwezige Tier 1 kapitaal gedeeld door de totale bancaire blootstellingen van een bank of groep van banken. De totale bancaire blootstellingen is de som van het balanstotaal van de bank en de buiten de balans om blijvende blootstellingen. Het gaat hier dus om het op basis van de verordening kapitaalvereisten gecorrigeerde balanstotaal. De leverage ratio geeft hierdoor per saldo een getrouw beeld van de omvang van het eigen vermogen ten opzichte van de totale bancaire blootstellingen van de bank of bankengroep.

Op grond van de verordening kapitaalvereisten zijn banken gehouden om hun leverage ratio volgens een uniforme methode te berekenen en openbaar te maken. Daarbij zijn banken in beginsel gehouden om op individuele basis een leverage ratio te berekenen en openbaar te maken. Ingeval echter sprake is van een moederinstelling van een bankengroep in een lidstaat van de

⁶ Rapport werkgroep Fiscaliteit ten behoeve van de Studiegroep Duurzame Groei, juli 2016, p. 99, fiche 8.

⁷ Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 (PbEU 2013, L 176).

⁸ Verordening (EU) nr. 2015/35 van de Commissie van 10 oktober 2014 tot aanvulling van Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II) (PbEU 2015, L12)

Europese Unie (EU) of de Europees Economische Ruimte (EER), dan dient op grond van de verordening kapitaalvereisten op geconsolideerd niveau aan de verplichting om een leverage ratio te berekenen te worden voldaan. In dat geval wordt ook op geconsolideerde basis aan de openbaarmakingsvereisten voldaan.

De minimumkapitaalregel voor banken of bankengroepen beperkt de aftrekbaarheid van de rentelasten ter zake van geldleningen indien sprake is van een tekort aan eigen vermogen. Van een tekort aan eigen vermogen is sprake ingeval de leverage ratio van een bank of bankengroep minder bedraagt dan 8%. Voor zover sprake is van een tekort aan eigen vermogen worden de in een jaar verschuldigde rentelasten ter zake van geldleningen van aftrek uitgesloten voor $(8-L)/(100-L)$ gedeelte. Hierbij wordt onder L verstaan het op één decimaal afgeronde percentage van de leverage ratio. De teller van de breuk (8-L) betreft het tekort aan eigen vermogen, uitgedrukt in een percentage. De noemer van de breuk (100-L) betreft het procentuele aandeel van het vreemd vermogen in, kort gezegd, het gecorrigeerde balanstotaal.

Voorbeeld

Een Nederlandse bankengroep (de belastingplichtige) brengt in de aangifte vennootschapsbelasting 2020 een bedrag van 100 als renten ter zake van geldleningen in aftrek bij het bepalen van de winst. De bankengroep heeft op 31 december 2020 een leverage ratio van 3%.

Op groepsniveau bedraagt op 31 december 2020 het tekort aan eigen vermogen 5% (namelijk 8% minus 3%). Het procentuele aandeel van het vreemd vermogen in het gecorrigeerde balanstotaal bedraagt aan het einde van dat jaar 97 (namelijk 100 minus 3). De belastingplichtige in dit voorbeeld kan derhalve in zijn aangifte vennootschapsbelasting 2020 $5/97$ deel van het totaalbedrag aan renten ter zake van geldleningen van 100 niet in aftrek brengen bij het bepalen van de winst van dat jaar.

Voor de toepassing van de minimumkapitaalregel wordt de leverage ratio op geconsolideerd niveau (hierna ook: geconsolideerde leverage ratio) als uitgangspunt genomen. In beginsel wordt de geconsolideerde leverage ratio opgesteld in het geval dat er sprake is van meer dan één bank in een groep. Het gaat hierbij niet om de leverage ratio van de belastingplichtige op individueel niveau, maar om de leverage ratio zoals deze door een moederinstelling in een lidstaat van de EU of EER met betrekking tot de belastingplichtige op geconsolideerde basis wordt berekend en openbaar gemaakt. Omdat de leverage ratio's op Europees niveau volledig vergelijkbaar zijn, wordt hier zoveel mogelijk bij aangesloten. In geval een bank met een zetel buiten een lidstaat van de EU of EER een rechtstreekse deelneming heeft in een in Nederland gevestigde bank, wordt voor de toepassing van de renteaftrekbeperking de leverage ratio zoals berekend en openbaar gemaakt op individuele basis gehanteerd.

3.2 Verzekeraars: verordening solvabiliteit II

Omdat verzekeraars geen leverage ratio kennen, wordt voor de toepassing van de minimumkapitaalregel een eigen ratio gehanteerd. Voor verzekeraars wordt voor de bepaling of sprake is van een tekort aan eigen vermogen uitgegaan van de verhouding tussen het eigen vermogen en het balanstotaal bepaald aan de hand van de verzekeringsgroepbalans die wordt opgesteld volgens de verordening solvabiliteit II. Dit betreft de zogenoemde eigenvermogenratio.

Voor verzekeraars is ervoor gekozen om aan te sluiten bij de verordening solvabiliteit II omdat de definitie van groep onder deze regelgeving nauw aansluit bij de regels daaromtrent in het bancaire toezicht. Ook onder de verordening solvabiliteit II worden alleen de verzekeraars en herverzekeraars in een groep geconsolideerd opgenomen, net zoals in het bancaire toezicht voor de berekening van de leverage ratio alleen de bancaire activiteiten worden meegeconsolideerd. Daarnaast zijn onder de verordening solvabiliteit II de waarderingsgrondslagen voor de balanswaardering volledig geharmoniseerd en dient er op marktwaarde te worden gewaardeerd. Daarbij is onder de verordening solvabiliteit II geregeld dat alle blootstellingen op de balans opgenomen dienen te worden, ook de onzekere en moeilijk kwantificeerbare blootstellingen/verplichtingen die bijvoorbeeld in het jaarrekeningrecht alleen in de toelichting bij de balans gemeld hoeven te worden. Dit betekent dat de balans opgesteld volgens de vereisten van de verordening solvabiliteit II een getrouw beeld geeft van zowel het eigen vermogen als de totale blootstellingen van een verzekeraar.

De minimumkapitaalregel voor verzekeraars of verzekeringsgroepen beperkt de aftrekbaarheid van de rentelasten ter zake van geldleningen indien sprake is van een tekort aan eigen vermogen. Van een tekort aan eigen vermogen is sprake ingeval de eigenvermogenratio van een verzekeraar of verzekeringsgroep minder bedraagt dan 8%. Voor zover sprake is van een tekort aan eigen vermogen worden de in een jaar verschuldigde rentelasten ter zake van geldleningen van aftrek uitgesloten voor $(8-ER)/(100-ER)$ gedeelte. In deze formule staat ER voor de eigenvermogenratio. De eigenvermogenratio betreft het eigen vermogen uitgedrukt als percentage van het volgens de regels van de richtlijn solvabiliteit II geconsolideerde balanstotaal op het niveau van de verzekeringsgroep waarvan een belastingplichtige deel uitmaakt.⁹ De teller van de breuk $(8-ER)$ betreft het procentuele tekort aan eigen vermogen. De noemer van de breuk $(100-ER)$ betreft het procentuele aandeel van het vreemd vermogen in het balanstotaal.

Voorbeeld

Een Nederlandse verzekeringsgroep (de belastingplichtige) brengt in de aangifte vennootschapsbelasting 2020 een bedrag van 100 als renten ter zake van geldleningen in aftrek bij het bepalen van de winst. Volgens de balans die wordt opgesteld volgens de verordening solvabiliteit II heeft de verzekeringsgroep op 31 december 2020 een eigen vermogen van 60 en een balanstotaal van 1000. Als gevolg bedraagt de eigenvermogenratio 6%.

Op groepsniveau bedraagt op 31 december 2020 het tekort aan eigen vermogen 2% (namelijk 8% minus 6%). Het procentuele aandeel van het vreemd vermogen in het gecorrigeerde balanstotaal bedraagt aan het einde van dat jaar 94 (namelijk 100 minus 6). De belastingplichtige in dit voorbeeld kan derhalve in zijn aangifte vennootschapsbelasting 2020 $2/94$ deel van het totaalbedrag aan renten ter zake van geldleningen van 100 niet in aftrek brengen bij het bepalen van de winst van dat jaar.

Evenals de leverage ratio voor banken wordt de eigenvermogenratio voor verzekeraars in beginsel bepaald op groepsniveau. Hiertoe wordt voor toepassing van de renteaftrekbeperking voor een belastingplichtige aangesloten bij de eigenvermogenratio zoals die kan worden bepaald op grond van het volgens de richtlijn solvabiliteit II opgestelde verslag over de solvabiliteit en financiële

⁹ Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II) (PbEU 2009, L 335).

toestand van de groep waarvan die belastingplichtige deel uitmaakt. Hierop zijn twee uitzonderingen. Ingeval voor een belastingplichtige geen eigenvermogenratio kan worden bepaald aan de hand van een verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van een groep, wordt de eigenvermogenratio van die belastingplichtige bepaald aan de hand van de verhouding tussen het eigen vermogen en het balanstotaal zoals die kunnen worden bepaald aan de hand van het rapport over de solvabiliteit en financiële toestand volgens de richtlijn solvabiliteit II. Voor verzekeraars met een beperkte risico-omvang wordt voor de bepaling van de eigenvermogenratio uitgegaan van de op grond van de Wft verplicht gestelde solvency II balans in de toelichting op de jaarrekening.

3.3 Samenloop banken en verzekeraars

Omdat tot een fiscale eenheid zowel een bank- als een verzekeringsmaatschappij kan behoren, wordt voor een dergelijke situatie geregeld welk van de voorgestelde renteaftrekbepalingen toepassing vindt. Hiervoor wordt aangesloten bij de bank- of verzekeringsactiviteit van de belastingplichtige waarvan de omvang in het betreffende jaar het grootst is. Om te bepalen van welke vergunninghoudende bedrijfsactiviteit die de belastingplichtige verricht de omvang het grootst is, wordt een materiële toets gehanteerd. Die toets wordt uitgevoerd aan de hand van de activiteiten van de vergunninghoudende entiteiten. Hierbij is met name de relatieve verhouding van het gecorrigeerde balanstotaal van het bankendeel en het gecorrigeerde balanstotaal van het verzekeringsdeel van belang, maar kunnen ook andere factoren een rol spelen, zoals bijvoorbeeld de samenstelling van de omzet en de tijdsbesteding van de werknemers.

3.4 Vaste inrichtingen

Voor vaste inrichting in Nederland van een buitenlandse bank geldt in beginsel dat, conform de hierboven beschreven systematiek voor binnenlandse belastingplichtigen, de geconsolideerde leverage ratio van het (Europese) hoofdhuis wordt gehanteerd. Het gaat hierbij om de geconsolideerde leverage ratio die wordt berekend en openbaar gemaakt overeenkomstig de verordening kapitaalvereisten. Ingeval voor het (Europese) hoofdhuis geen geconsolideerde leverage ratio wordt berekend en openbaar gemaakt, wordt de leverage ratio op individuele basis gehanteerd zoals die overeenkomstig de verordening kapitaalvereisten wordt bepaald. Ingeval sprake is van een vaste inrichting in Nederland van een hoofdhuis dat buiten de EU of buiten de EER is gevestigd, wordt de leverage ratio bepaald aan de hand van een aan die leverage ratio gelijkwaardige ratio zoals die met betrekking tot dat hoofdhuis wordt berekend en openbaargemaakt.

Voor een vaste inrichting in Nederland van een buitenlandse verzekeraar geldt mutatis mutandis hetzelfde. Zo wordt voor een vaste inrichting in Nederland van een Europese bank, de eigenvermogenratio van het (Europese) hoofdhuis in beginsel bepaald aan de hand van het verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van een groep opgesteld volgens de richtlijn solvabiliteit II. Ingeval voor het (Europese) hoofdhuis geen eigenvermogenratio kan worden bepaald aan de hand van een verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van een groep, wordt de eigenvermogenratio van het hoofdhuis bepaald aan de hand van de verhouding tussen het eigen vermogen en het balanstotaal zoals die kunnen worden bepaald aan de hand van het rapport over de solvabiliteit en financiële toestand volgens de richtlijn solvabiliteit II. Voor een vaste inrichting in

Nederland van een hoofdhuis dat buiten de EU of buiten de EER is gevestigd, wordt aangesloten bij een gelijkwaardige berekening en openbaarmaking die op het niveau van dat hoofdhuis wordt opgesteld.

4. Wat wordt in aftrek beperkt?

Voor zover in een jaar sprake is van een tekort aan eigen vermogen worden de in een jaar verschuldigde rentelasten ter zake van geldleningen van aftrek uitgesloten. Voor de invulling van het begrip rentelasten ter zake van geldleningen wordt aangesloten bij de gehanteerde definities in het kader van de earningsstrippingmaatregel. Verder wordt uitgegaan van de rentelasten die na toepassing van de overige artikelen inzake de bepaling van de winst aftrekbaar zijn. Op dit principe wordt een uitzondering gemaakt voor de renten die door toepassing van de earningsstrippingmaatregel niet aftrekbaar zijn. Hierdoor worden door de toepassing van de earningsstrippingmaatregel en de minimumkapitaalregel in beginsel dezelfde rentelasten in aftrek beperkt. Aanvullend wordt voorzien in een specifieke maatregel die cumulatie van de earningsstrippingmaatregel en de minimumkapitaalregel voorkomt.

4.1. Samenloop earningsstrippingmaatregel en minimumkapitaalregel

Omdat een fiscale eenheid waartoe een betrokken bank of verzekeraar behoort veelal per saldo rente ontvangt, wordt een dergelijke fiscale eenheid doorgaans niet geraakt door de earningsstrippingmaatregel. De earningsstrippingmaatregel beperkt namelijk - op fiscale eenheidsniveau - de aftrek van per saldo verschuldigde rente. In sommige gevallen wordt een fiscale eenheid waartoe een vergunninghoudende bank of verzekeraar behoort echter wel door de earningsstrippingmaatregel geraakt. Zo kan een fiscale eenheid die niet als hoofdactiviteit de uitoefening van een bank- of verzekeringsbedrijf heeft, maar wel een binnen die fiscale eenheid gevoegde vergunninghoudende bank- of verzekeringsdochter heeft, per saldo rente zijn verschuldigd, zodat de earningsstrippingmaatregel toepassing kan vinden. In een dergelijke situatie kan dan tevens de voorgestelde minimumkapitaalregel toepassing vinden. Om de samenloop tussen de earningsstrippingmaatregel en de minimumkapitaalregel te regelen, wordt geregeld dat beide maatregelen naast elkaar toepassing vinden op dezelfde rentelasten ter zake van geldleningen. Voor zover de earningsstrippingmaatregel leidt tot een beperking van de aftrekbaarheid van het saldo aan renten wordt dat saldo in mindering gebracht op het bedrag aan rentelasten dat in aftrek wordt beperkt door de minimumkapitaalregel.

5. Administratieve lasten

PM (volgt na consultatie)

6. Budgettaire aspecten

PM (volgt na consultatie)

De parameters van de maatregel kunnen worden bijgesteld indien dit vanuit budgettair oogpunt vereist is.

7. Uitvoeringsaspecten

PM (volgt na consultatie)

II. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1, onderdeel A (afdeling 2.9b van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Voorgesteld wordt om na afdeling 2.9a betreffende de generieke renteaftrekbeperking (earningsstrippingmaatregel), een afdeling 2.9b in te voegen, bestaande uit vijf artikelen waarin de minimumkapitaalmaatregel wordt uitgewerkt.

Het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel a, Wet Vpb 1969 regelt wat voor de toepassing van die afdeling onder een geldlening wordt verstaan. Een geldlening betreft volgens deze definitie een schuld die voortvloeit uit een overeenkomst van geldlening of een daarmee vergelijkbare overeenkomst. Dat begrip beperkt zich daarmee niet tot geldleningen in civielrechtelijke zin, zoals bankkredieten en obligatieleningen, maar omvat tevens overeenkomsten die vergelijkbaar zijn met een overeenkomst van geldlening. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan financial lease en aan huurkoop. Onder meer reserves en voorzieningen vallen daarentegen niet onder een met een geldlening vergelijkbare overeenkomst. Voor de toepassing van genoemde afdeling 2.9b is de fiscale kwalificatie van de geldverstrekking leidend. Een civielrechtelijke geldlening die fiscaalrechtelijk als eigen vermogen wordt aangemerkt, is derhalve geen geldlening voor de toepassing van die afdeling.

Ingevolge het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel b, Wet Vpb 1969 worden onder renten ter zake van geldleningen als uitgangspunt de rentelasten verstaan die - zonder toepassing van de voorgestelde artikelen 15bc en 15bd Wet Vpb 1969 (de minimumkapitaalregel) - in aanmerking worden genomen bij het bepalen van de in een jaar genoten winst. Hierdoor worden alleen de renten ter zake van geldleningen die na toepassing van de overige artikelen inzake de bepaling van de winst aftrekbaar zijn (bijvoorbeeld na de eventuele toepassing van artikel 10a Wet Vpb 1969), in aanmerking genomen voor de toepassing van de minimumkapitaalregel. Op dit principe maakt genoemd onderdeel b echter een uitzondering voor de renten die door toepassing van artikel 15b Wet Vpb 1969 (earningsstrippingmaatregel) niet in aanmerking worden genomen bij het bepalen van de in een jaar genoten winst. Hierdoor worden de op grond van artikel 15b Wet Vpb 1969 in aftrek beperkte rentelasten wel meegenomen voor de toepassing van genoemde artikelen 15bc en 15bd. Het voorgestelde artikel 15bf Wet Vpb 1969 voorziet vervolgens in een specifieke maatregel die cumulatie van de earningsstrippingmaatregel en de minimumkapitaalregel voorkomt. Voor hoe die maatregel uitwerkt, wordt verwezen naar de toelichting op genoemd artikel 15bf.

Het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel c, onder 1°, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van genoemde afdeling 2.9b onder renten ter zake van geldleningen mede worden begrepen kosten ter zake van geldleningen alsmede ter zake van rechtshandelingen die strekken tot het afdekken van renterisico's of valutarisico's ter zake van geldleningen. Hierbij moet primair worden gedacht aan juridische financieringskosten ter zake van geldleningen alsmede ter zake van bedoelde afdekkingsinstrumenten. Dit betreffen bijvoorbeeld afsluitkosten, advieskosten, kosten van bemiddeling, kosten ter zake van het opstellen van een overeenkomst van geldlening, registratiekosten, afsluitprovisies, garantieprovisies en boeterente.

Het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel c, onder 2°, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van genoemde afdeling 2.9b onder renten ter zake van geldleningen ook de valutaresultaten ter

zake van geldleningen worden begrepen. Het gaat hierbij zowel om de valutaresultaten op de hoofdsom als om valutaresultaten op de rentetermijnen. Daarnaast brengt genoemd subonderdeel 2° de (positieve en negatieve) resultaten op de afdekkingsinstrumenten van renterisico's of valutarisico's ter zake van geldleningen onder de reikwijdte van het begrip renten ter zake van geldleningen.

Het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel d, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van genoemde afdeling 2.9b voor de invulling van het begrip vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank (hierna: bankvergunning) wordt aangesloten bij de bankvergunningen uit de Wet op het financieel toezicht (Wft). Artikel 2:11, eerste lid, Wft heeft betrekking op alle vergunninghoudende banken met een zetel in Nederland. Hieronder vallen ook in Nederland gevestigde dochtermaatschappijen van buitenlandse banken. Daarnaast bestrijkt genoemd onderdeel d de buitenlandse belastingplichtigen die het bedrijf van bank uitoefenen in Nederland en een vergunning of een mededeling van De Nederlandsche Bank N.V. hebben ontvangen. Het gaat hierbij enerzijds om buitenlandse banken met zetel in een andere lidstaat van de Europese Unie (EU) of in de Europese Economische Ruimte (EER) die belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (beschreven in de artikelen 2:14, eerste en tweede lid, 2:16, eerste lid, en 2:20, eerste lid, Wft). Anderzijds gaat het om buitenlandse banken die hun zetel buiten de EU en EER hebben en belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (beschreven in de artikelen 2:14, eerste en tweede lid, 2:16, eerste lid, en 2:20, eerste lid, Wft). Voor de behandeling van buitenlandse belastingplichtigen die het bedrijf van bank uitoefenen wordt verwezen naar de toelichting op de voorgestelde wijzigingen van artikel 18 Wet Vpb 1969.

Het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel e, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van deze afdeling voor de invulling van het begrip vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar (hierna: verzekeringsvergunning) wordt aangesloten bij de verzekeringsvergunningen, genoemd in de Wft. De artikelen 2:26a, eerste lid, 2:27, eerste lid, en 2:48, eerste lid, Wft hebben betrekking op alle vergunninghoudende verzekeraars met een zetel in Nederland. Het gaat hierbij om belastingplichtigen die een vergunning hebben voor het uitoefenen van het bedrijf van herverzekeraar, levensverzekeraar of schadeverzekeraar of voor het bedrijf van verzekeraar met beperkte risico-omvang. Hieronder vallen ook in Nederland gevestigde dochtermaatschappijen van buitenlandse verzekeraars en verzekeringsgroepen. Daarnaast bestrijkt genoemd onderdeel e de buitenlandse belastingplichtigen die het bedrijf van verzekeraar in Nederland uitoefenen (door middel van een vaste inrichting in Nederland). Het gaat hierbij enerzijds om buitenlandse verzekeraars met zetel in een andere lidstaat van de EU of in de EER die belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (verwezen wordt naar de artikelen 2:26c, eerste lid, 2:35, 2:36 en 2:50, eerste lid, Wft). Anderzijds gaat het om buitenlandse verzekeraars die hun zetel buiten de EU en EER hebben en belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (verwezen wordt naar de artikelen 2:26d, eerste lid, 2:40, eerste lid, en 2:50, eerste lid, Wft). Voor de behandeling van buitenlandse belastingplichtigen die het bedrijf van verzekeraar uitoefenen wordt verwezen naar de toelichting op de voorgestelde wijzigingen van artikel 18 Wet Vpb 1969.

Het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 bepaalt dat voor een belastingplichtige met een bankvergunning als bedoeld in het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel d, Wet Vpb 1969 bij het bepalen van de in een jaar genoten winst de renten ter zake van geldleningen van aftrek worden uitgesloten voor zover sprake is van een tekort aan eigen vermogen. Van een tekort aan eigen vermogen is sprake ingeval het percentage van de leverage ratio minder bedraagt dan 8. Voor zover het percentage van de leverage ratio minder bedraagt dan 8 worden ingevolge genoemd eerste lid de renten ter zake van geldleningen van aftrek uitgesloten voor $(8-L)/(100-L)$ gedeelte. In deze formule staat L voor het op één decimaal afgeronde percentage van de leverage ratio. Als hoofdregel wordt uitgegaan van de leverage ratio die met betrekking tot een belastingplichtige op basis van de geconsolideerde situatie wordt berekend en openbaar gemaakt (hierna ook: de geconsolideerde leverage ratio). Dit volgt uit het tweede lid van genoemd artikel 15bc (zie verder de toelichting op genoemd tweede lid). De teller van de breuk (8-L) betreft het tekort aan eigen vermogen, uitgedrukt in een percentage. De noemer van de breuk (100-L) betreft het procentuele aandeel van het vreemd vermogen in het gecorrigeerde balanstotaal. Het gecorrigeerde balanstotaal betreft hierbij de maatstaf voor de totale risicoblootstelling van de bank, bedoeld in artikel 429, vierde lid, van de verordening kapitaalvereisten. Met de formule wordt de verhouding weergegeven tussen het tekort aan eigen vermogen en het totaal aan vreemd vermogen. Door toepassing van de formule komt, voor zover de leverage ratio minder bedraagt dan 8, bij het bepalen van de winst van een belastingplichtige van een jaar een gedeelte van het totaal aan renten ter zake van geldleningen van dat jaar niet in aftrek. Dit gedeelte is evenredig aan de verhouding tussen, kort gezegd, het tekort aan eigen vermogen en het aandeel van het vreemd vermogen in het gecorrigeerde balanstotaal. Ingeval de leverage ratio 8 of meer bedraagt, worden de renten ter zake van geldleningen in dat jaar niet in aftrek beperkt. Om te voorkomen dat de renteaftrekbeperking zou kunnen leiden tot een vrijstelling is in het eerste lid van het voorgestelde artikel 15bc Wet Vpb 1969 tevens geregeld dat de leverage ratio voor de toepassing van dat artikel ten hoogste 8 bedraagt.

Uit genoemd artikel 15bc, eerste lid, volgt verder dat de leverage ratio wordt bepaald naar de stand op 31 december van het kalenderjaar waarin het boekjaar, bedoeld in artikel 7, vierde lid, Wet Vpb 1969, aanvangt. Hierna volgt een voorbeeld dat illustreert hoe dat uitwerkt ingeval het boekjaar van een belastingplichtige afwijkt van het kalenderjaar.

Voorbeeld 1. Leverage ratio en gebroken boekjaar

Een belastingplichtige met een bankvergunning als bedoeld in het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel d, Wet Vpb 1969 brengt in de aangifte vennootschapsbelasting over het boekjaar dat loopt van 1 april 2020 tot en met 31 maart 2021 een bedrag van 100 als renten ter zake van geldleningen in aftrek bij het bepalen van de winst. De belastingplichtige heeft op 31 december 2020 een leverage ratio van 6%.

Uitwerking

Op 31 december 2020 bedraagt het tekort aan eigen vermogen van de belastingplichtige 2 (namelijk 8 minus 6). Het procentuele aandeel van het vreemd vermogen in het gecorrigeerde

balanstotaal bedraagt aan het einde van dat jaar 94 (namelijk 100 minus 6). De belastingplichtige in dit voorbeeld kan derhalve in zijn aangifte vennootschapsbelasting over het boekjaar dat loopt van 1 april 2020 tot en met 31 maart 2021 op basis van de formule $\frac{2}{94}$ gedeelte van het totaalbedrag aan renten ter zake van geldleningen van 100 niet in aftrek brengen bij het bepalen van de winst van dat jaar.

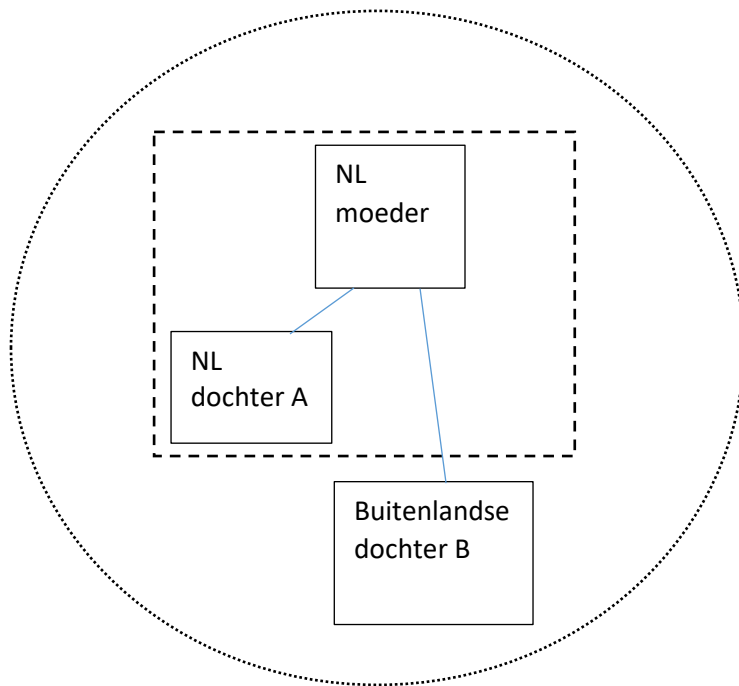
Op grond van deel 1, titel II, hoofdstuk 1, van de verordening kapitaalvereisten geldt dat banken in beginsel op individuele basis een leverage ratio berekenen en openbaar maken. Indien een maatschappij echter in een consolidatie wordt betrokken, wordt van haar niet vereist dat zij op individuele basis aan deze verplichtingen voldoet. In dat geval wordt op grond van deel 1, titel II, hoofdstuk 2, van de verordening kapitaalvereisten de leverage ratio op basis van de geconsolideerde situatie berekend en openbaar gemaakt.

Het voorgestelde artikel 15bc, tweede lid, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van het eerste lid van dat artikel voor de invulling van het begrip leverage ratio - als hoofdregel - wordt aangesloten bij de prudentiële consolidatie op grond van deel 1, titel II, hoofdstuk 2, van de verordening kapitaalvereisten. Het gaat hierbij om de leverage ratio die op grond van artikel 11 van de verordening kapitaalvereisten met betrekking tot een belastingplichtige op geconsolideerde basis wordt berekend en gerapporteerd overeenkomstig de artikelen 429, onderscheidenlijk 430, van die verordening. Op grond van artikel 13 van de verordening kapitaalvereisten wordt deze leverage ratio ook op geconsolideerde basis openbaar gemaakt overeenkomstig artikel 451 van die verordening. Uit artikel 13, eerste lid, eerste zin, en tweede lid, eerste zin, van de verordening kapitaalvereisten volgt dat EU-moederinstellingen en instellingen die onder de zeggenschap staan van een financiële EU-moederholding of een gemengde financiële EU-moederholding op basis van de geconsolideerde situatie voldoen aan de openbaarmakingsverplichting uit artikel 451 van die verordening.

Hierna wordt voor de toepassing van de minimumkapitaalregel de functie van de verwijzing in het voorgestelde artikel 15bc, tweede lid, Wet Vpb 1969 naar deel 1, titel II, hoofdstuk 2, van de verordening kapitaalvereisten, nader toegelicht aan de hand van de in artikel 13 van dat hoofdstuk beschreven toepassing van de openbaarmakingsvereisten op basis van de geconsolideerde situatie. De hierbij gehanteerde begrippen dienen te worden uitgelegd naar de betekenis die hieraan in die verordening kapitaalvereisten wordt gegeven.

Voorbeeld 2. Nederlandse bankengroep

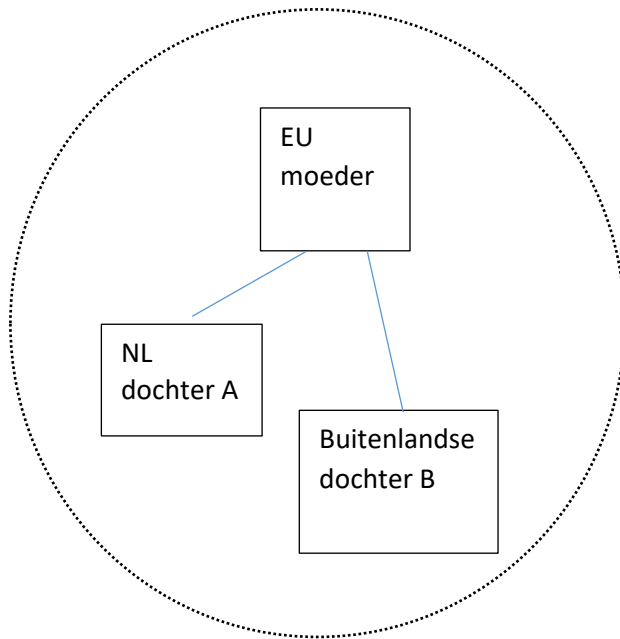
Een in Nederlandse gevestigde moederinstelling heeft een 100%-belang in twee dochtermaatschappijen, namelijk een in Nederland gevestigde dochtermaatschappij A met een bankvergunning als bedoeld in artikel 2:11, eerste lid, Wft en een in het buitenland gevestigde dochtermaatschappij B. Op grond van artikel 13, eerste lid, van de verordening kapitaalvereisten openbaart de in Nederland gevestigde moederinstelling in dit voorbeeld de leverage ratio op basis van de geconsolideerde situatie. Voor de toepassing van de renteaftrekbeperking van het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 wordt voor de belastingplichtige, zijnde de fiscale eenheid waarvan de in Nederland gevestigde moedermaatschappij en dochtermaatschappij A deel uitmaken, de leverage ratio op basis van de geconsolideerde situatie van de in Nederland gevestigde moederinstelling gehanteerd.

Omdat de in de EU gevestigde moederinstelling zowel de financiële gegevens van de in Nederland gevestigde dochtermaatschappij als de in het buitenland gevestigde dochtermaatschappij waarover zij beheersing en zeggenschap in haar consolidatie betreft, heeft de geconsolideerde leverage ratio in het voorbeeld niet enkel betrekking op de in Nederland gevestigde bank, maar ook op de buitenlandse dochtermaatschappij. Dit illustreert dat de kapitalisatie van buitenlandse dochtermaatschappijen doorwerkt in de ratio voor de toepassing van de voorgestelde minimumkapitaalregel.

Voorbeeld 3. Europese bankengroep

Een in de EU gevestigde moederinstelling heeft een 100%-belang in twee dochtermaatschappijen, namelijk een in Nederland gevestigde dochtermaatschappij A met een bankvergunning als bedoeld in artikel 2:11, eerste lid, Wft en een in het buitenland gevestigde dochtermaatschappij B. Op grond van artikel 13, eerste lid, van de verordening kapitaalvereisten openbaart de in de EU gevestigde moederinstelling de geconsolideerde leverage ratio. Voor de toepassing van de renteaftrekbepijking van het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 op de (binnenlandse) belastingplichtige in het voorbeeld, zijnde dochtermaatschappij A, wordt de geconsolideerde leverage ratio van de in de EU gevestigde moederinstelling gehanteerd.

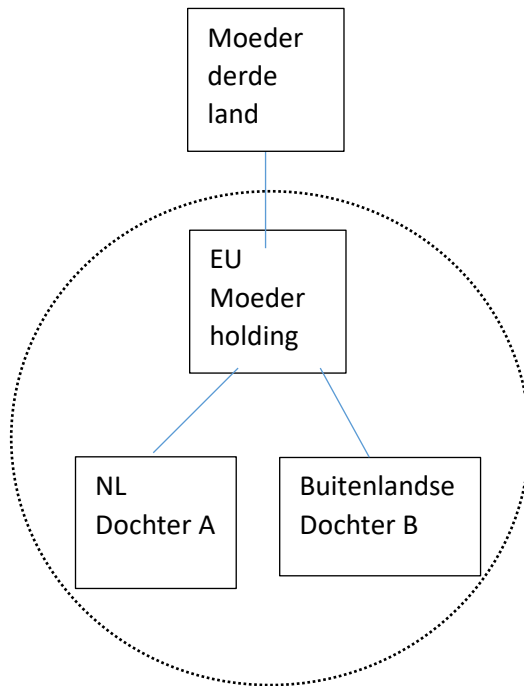
Voor de volledigheid wordt in dit kader opgemerkt dat voor de toepassing van het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 de in artikel 13, eerste lid, tweede zin, en tweede lid, tweede zin, van de verordening kapitaalvereisten genoemde uitzonderingen buiten toepassing blijven bij de bepaling van de geconsolideerde leverage ratio. Dat betekent dat ingeval voor belangrijke dochterondernemingen en dochterondernemingen met aanzienlijke betekenis voor hun plaatselijke markt de leverage ratio ook op gesubconsolideerde basis wordt bepaald, dit er niet aan afdoet dat voor de toepassing van genoemd artikel 15bc, eerste lid, de geconsolideerde leverage ratio op het niveau van de in de EU gevestigde moederinstelling moet worden gehanteerd.

Op grond van artikel 13, derde lid, van de verordening kapitaalvereisten heeft een Europese moederinstelling of instelling die onder de zeggenschap van een Europese moederholding staat geen geconsolideerde leverage ratio openbaar te maken, ingeval een niet in de EU en niet in de EER (hierna: derde land) gevestigde moederonderneming een geconsolideerde leverage ratio op gelijkwaardige wijze berekent en openbaar maakt. Artikel 13, eerste en tweede lid, van de verordening kapitaalvereisten blijft in dat geval buiten toepassing. Dit betekent, kort gezegd, dat ingeval de financiële gegevens van de Europese groep op een hoger niveau in het derde land in een consolidatie worden betrokken, voor de bepaling van de geconsolideerde leverage ratio bij dit hogere, niet-Europese consolidatieniveau wordt aangesloten. Als voorwaarde geldt hierbij dat op het niveau van dit derde land sprake is van een op gelijkwaardige wijze, in de zin van de artikelen 429 en 451 van de verordening kapitaalvereisten, berekende en openbaar gemaakte geconsolideerde leverage ratio.

Voorbeeld 4. Nederlandse dochtermaatschappij van moederonderneming in derde land

Een in een derde land gevestigde moederonderneming houdt via een 100%-belang in een in de EU gevestigde moederholding twee 100%-kleindochtermaatschappijen, te weten: de in Nederland gevestigde dochtermaatschappij A met een bankvergunning als bedoeld in artikel 2:11, eerste lid, Wft en de in het buitenland gevestigde dochtermaatschappij B. Omdat de financiële gegevens van de EU-moederholding op geconsolideerde basis worden betrokken in een gelijkwaardige openbaarmaking door de in het derde land gevestigde moederonderneming, is de EU-

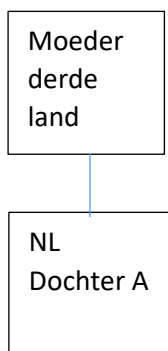
moederholding in dit voorbeeld op grond van artikel 13, derde lid, van de verordening kapitaalvereisten niet gehouden om een geconsolideerde leverage ratio openbaar te maken. Voor de toepassing van het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 op de (binnenlandse) belastingplichtige in het voorbeeld, zijnde dochtermaatschappij A, wordt in dit geval de openbaar gemaakte geconsolideerde leverage ratio op het niveau van de in het derde land gevestigde moedermaatschappij gehanteerd.

Het voorgestelde artikel 15bc, derde lid, Wet Vpb 1969 bepaalt dat ingeval met betrekking tot een belastingplichtige niet op basis van de geconsolideerde situatie, bedoeld in deel 1, titel II, hoofdstuk 2, van de verordening kapitaalvereisten, een leverage ratio wordt berekend en openbaar gemaakt, voor de toepassing van het eerste lid van genoemd artikel 15bc de leverage ratio wordt gehanteerd zoals die met betrekking tot de belastingplichtige op grond van deel 1, titel II, hoofdstuk 2, van de verordening kapitaalvereisten op individuele basis wordt berekend en openbaar gemaakt overeenkomstig de artikelen 429, onderscheidenlijk 451, van die verordening.

Voorbeeld 5. Nederlandse dochtermaatschappij in derde land gevestigde moedermaatschappij

Een in een derde land gevestigde moedermaatschappij heeft een in Nederland gevestigde dochtermaatschappij A met een bankvergunning als bedoeld in artikel 2:11 Wft. Met betrekking tot de (binnenlandse) belastingplichtige in het voorbeeld, zijnde dochtermaatschappij A, wordt niet door een EU-moederinstelling op basis van de geconsolideerde situatie, bedoeld in deel 1, titel II, hoofdstuk 2, van de verordening kapitaalvereisten, een leverage ratio openbaar gemaakt. In dat geval wordt voor de toepassing van de renteaftrekbeperving in het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 de leverage ratio gehanteerd zoals die met betrekking tot de belastingplichtige overeenkomstig artikel 6 van de verordening kapitaalvereisten op individuele basis wordt berekend en openbaar gemaakt overeenkomstig de artikelen 429, onderscheidenlijk 451, van die verordening.

Het voorgestelde artikel 15bd, eerste lid, Wet Vpb 1969 bepaalt dat voor een belastingplichtige met een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar als bedoeld in het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel e, Wet Vpb 1969 bij het bepalen van de in een jaar genoten winst de renten ter zake van geldleningen van aftrek worden uitgesloten voor zover sprake is van een tekort aan eigen vermogen. Van een tekort aan eigen vermogen in de zin van het eerste lid van genoemd artikel 15bd is sprake ingeval, kort gezegd, het eigen vermogen uitgedrukt als percentage van het balanstotaal minder bedraagt dan 8. Indien hiervan sprake is, worden ingevolge het eerste lid van genoemd artikel 15bd de renten ter zake van geldleningen van aftrek uitgesloten voor $(8-ER)/(100-ER)$ gedeelte. In deze formule staat ER voor de eigenvermogenratio. De eigenvermogenratio betreft als hoofdregel het, volgens de regels van de richtlijn solvabiliteit II bepaalde, eigen vermogen uitgedrukt als percentage van het balanstotaal op geconsolideerde basis voor de groep waarvan de belastingplichtige deel uitmaakt. Hierbij wordt uitgegaan van het openbaar gemaakte verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van de groep, bedoeld in artikel 256 van de richtlijn solvabiliteit II (zie verder de toelichting op het tweede lid van genoemd artikel 15bd). De teller van de breuk $(8-ER)$ betreft het procentuele tekort aan eigen vermogen. De noemer van de breuk $(100-ER)$ betreft het procentuele aandeel van het vreemd vermogen in het balanstotaal. Door de toepassing van de formule komt bij het bepalen van de winst van een belastingplichtige van een jaar, voor zover de eigenvermogenratio op groepsniveau minder bedraagt dan 8, een gedeelte van het totaal aan renten ter zake van geldleningen van dat jaar niet in aftrek. Dit gedeelte is evenredig aan, kort gezegd, de verhouding tussen - op groepsniveau - het tekort aan eigen vermogen ten opzichte van het aandeel van het vreemd vermogen in het balanstotaal. Ingeval het eigen vermogen uitgedrukt als percentage van het balanstotaal op groepsniveau ten minste gelijk is aan 8, worden de renten ter zake van geldleningen in dat jaar niet in aftrek beperkt. Om te voorkomen dat de renteaftrekbeperking zou kunnen leiden tot een vrijstelling is in het eerste lid van het voorgestelde artikel 15bd Wet Vpb 1969 - in lijn met het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 - geregeld dat de eigenvermogenratio voor de toepassing van genoemd artikel 15bd ten hoogste 8 bedraagt.

Genoemd artikel 15bd, eerste lid, bepaalt verder – eveneens in lijn met genoemd artikel 15bc - dat de eigenvermogenratio wordt bepaald naar de stand op 31 december van het kalenderjaar waarin het boekjaar, bedoeld in artikel 7, vierde lid, Wet Vpb 1969, aanvangt. Dit brengt derhalve met zich dat ingeval het boekjaar afwijkt van het kalenderjaar voor de bepaling van de

eigenvermogenratio wordt aangesloten bij de stand op 31 december van het kalenderjaar waarin het boekjaar aanvangt.

Het voorgestelde artikel 15bd, tweede lid, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van het eerste lid van dat artikel onder eigenvermogenratio wordt verstaan het eigen vermogen uitgedrukt als een op een decimaal afgerond percentage van het balanstotaal, zoals dat op het geconsolideerde niveau van de groep waarvan de belastingplichtige deel uitmaakt, kan worden bepaald aan de hand van het openbaar gemaakte verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van de groep overeenkomstig artikel 256 van de richtlijn solvabiliteit II. Het tweede lid, onderdelen a en b, van genoemd artikel 15bd geeft voor de toepassing van de eigenvermogenratio, bedoeld in het eerste lid van genoemd artikel 15bd, invulling aan de begrippen eigen vermogen en balanstotaal. Voor de invulling van beide begrippen wordt aangesloten bij de waarderingsgrondslagen en definities van de richtlijn solvabiliteit II.

Op grond van genoemd artikel 15bd, tweede lid, onderdeel a, bestaat het eigen vermogen voor de toepassing van de eigenvermogenratio van het eerste lid van dat artikel, kort gezegd, uit die eigenvermogenbestanddelen van de richtlijn solvabiliteit II die fiscaal niet als geldlening worden aangemerkt. Als gevolg daarvan is sprake van een gecorrigeerd eigen vermogen. Het gaat hierbij allereerst om de eigenvermogenbestanddelen, genoemd in artikel 69 van de verordening solvabiliteit II, die de kenmerken, genoemd in artikel 71 van die verordening, bezitten. Dit betreft, kort gezegd, het zogenoemde tier 1-vermogen. Daarnaast betreft het eigen vermogen voor de toepassing van de ratio van het eerste lid van genoemd artikel 15bd de eigenvermogenbestanddelen, genoemd in artikel 72, onderdeel a, van de verordening solvabiliteit II, die de kenmerken, genoemd in artikel 73 van die verordening, bezitten. Het gaat hierbij, wederom kort gezegd, om het zogenoemde tier 2-kernvermogen. Hierbij is van belang dat de in artikel 72, onderdeel b, van die verordening genoemde achtergestelde verplichtingen, gewaardeerd overeenkomstig artikel 75 van de richtlijn solvabiliteit II, voor de toepassing van de ratio van het eerste lid van genoemd artikel 15bd niet tot het eigen vermogen behoren. Verder wordt voor de toepassing van de ratio, bedoeld in het eerste lid van genoemd artikel 15bd, onder eigen vermogen verstaan de eigenvermogenbestanddelen, genoemd in artikel 74, onderdelen a, b, c, g en h, van de verordening solvabiliteit II, die voldoen aan de vereisten van artikel 75 van die verordening. Het gaat hierbij, kort gezegd, om het zogenoemde tier 2-aanvullend vermogen. Tot slot worden voor de toepassing van de ratio van het eerste lid van genoemd artikel 15bd tot het eigen vermogen gerekend de eigenvermogenbestanddelen, genoemd in artikel 76, onderdeel a, onder i en ii, van de verordening solvabiliteit II, die de kenmerken, genoemd in artikel 77 van die verordening, bezitten. Het gaat hierbij om de zogenoemde tier 3-kernvermogenbestanddelen.

Op grond van het voorgestelde artikel 15bd, tweede lid, onderdeel b, Wet Vpb 1969 wordt onder balanstotaal verstaan het totaal van alle overeenkomstig artikel 296, eerste lid, onderdeel a, van de verordening solvabiliteit II beschreven activa. Omdat ingevolge de richtlijn solvabiliteit II alle activa en verplichtingen (inclusief de voorwaardelijke en onzekere blootstellingen) op de balans dienen te worden opgenomen op marktwaarde geeft het balanstotaal zoals dat voor een

verzekeringsgroep op grond van de richtlijn solvabiliteit II wordt gepubliceerd een betrouwbaar beeld van de totale blootstellingen van de verzekeringsgroep.

Het voorgestelde artikel 15bd, derde lid, Wet Vpb 1969 regelt dat indien met betrekking tot een belastingplichtige niet een verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van de groep wordt openbaar gemaakt als bedoeld in artikel 256 van de richtlijn solvabiliteit II, voor de toepassing van het eerste lid van genoemd artikel 15bd onder eigenvermogenratio wordt verstaan het eigen vermogen uitgedrukt als een op een decimaal afgerond percentage van het balanstotaal zoals dat voor de belastingplichtige kan worden bepaald aan de hand van het openbaar gemaakte rapport over de solvabiliteit en financiële positie, bedoeld in artikel 51 van die richtlijn. Kort gezegd wordt in dat geval de eigenvermogenratio op individuele basis bepaald aan de hand van dat door de belastingplichtige openbaar gemaakte rapport.

Het voorgestelde artikel 15bd, vierde lid, Wet Vpb 1969 heeft betrekking op verzekeraars met beperkte risico-omvang als bedoeld in artikel 1:1 Wft. Voor deze belastingplichtigen wordt geen verslag over de solvabiliteit en financiële toestand van de groep en geen rapport over de solvabiliteit en financiële positie openbaar gemaakt. Het vierde lid van genoemd artikel 15bd regelt dat voor deze belastingplichtigen voor de toepassing van de eigenvermogenratio in het eerste lid van dat artikel het eigen vermogen en het balanstotaal worden bepaald aan de hand van de ingevolge de artikelen 3:72, vijfde lid, of 3:73c, tweede lid, Wft, de openbaar gemaakte jaarrekening, het bestuursverslag en de overige gegevens. Voorgaande is nader uitgewerkt in artikel 134e van het Besluit prudentiële regels Wft.

Het voorgestelde artikel 15be Wet Vpb 1969 regelt dat ingeval een belastingplichtige zowel het bedrijf van bank, bedoeld in het eerste lid van genoemd artikel 15bc, als het bedrijf van verzekeraar, bedoeld in het eerste lid van genoemd artikel 15bd, uitoefent, voor de bepaling van welk van die beide artikelen toepassing vindt, wordt aangesloten bij de vergunninghoudende bedrijfsactiviteit van de belastingplichtige waarvan de omvang in het betreffende jaar het grootst is.

Om te bepalen van welke vergunninghoudende bedrijfsactiviteit die de belastingplichtige verricht de omvang in het betreffende jaar het grootst is, wordt een materiële toets gehanteerd. Die toets wordt uitgevoerd aan de hand van de activiteiten van de vergunninghoudende entiteiten. Hierbij is met name de relatieve verhouding van het gecorrigeerde balanstotaal van het bankendeel en het balanstotaal van het verzekeringsdeel van belang, maar kunnen ook andere factoren een rol spelen, zoals bijvoorbeeld de samenstelling van de omzet en de tijdsbesteding van de werknemers. Welke andere factoren een rol spelen en hoe die factoren moeten worden gewogen, is afhankelijk van de feiten en omstandigheden van het concrete geval.

Voorbeeld 6. Verzekeraar met bancaire activiteiten

Een belastingplichtige heeft binnen fiscale eenheid een dochtermaatschappij A die het bedrijf van verzekeraar, bedoeld in genoemd artikel 15bd, eerste lid, uitoefent, een dochtermaatschappij B die het bedrijf van bank, bedoeld in genoemd artikel 15bc, eerste lid, uitoefent, alsmede

dochtermaatschappijen die overige activiteiten uitoefenen. Het balanstotaal van vergunninghoudende verzekeringsdochtermaatschappij A bedraagt € 90 miljoen. Het gecorrigeerde balanstotaal van vergunninghoudende bancaire dochtermaatschappij B bedraagt € 10 miljoen. De overige (niet-vergunninghoudende) dochtermaatschappijen binnen de fiscale eenheid hebben een balanstotaal van € 50 miljoen.

Uitwerking

Omdat de omvang van de verzekeringsactiviteit groter is dan de omvang van de bancaire activiteit - in dit voorbeeld bepaald aan de hand van de balanstotalen - worden op grond van het voorgestelde artikel 15be Wet Vpb 1969 de renten ter zake van geldleningen van de belastingplichtige in aftrek beperkt door de toepassing van het voorgestelde artikel 15bd Wet Vpb 1969. Het balanstotaal van de overige (niet-vergunninghoudende) maatschappijen van de fiscale eenheid is in dit kader niet relevant.

Het voorgestelde artikel 15bf Wet Vpb 1969 voorziet in een regeling die cumulatie van de earningsstrippingmaatregel uit artikel 15b en de voorgestelde minimumkapitaalregel voorkomt. Genoemd artikel 15bf regelt dat voor zover bij het bepalen van de in een jaar genoten winst een saldo aan renten niet in aftrek komt door de toepassing van artikel 15b Wet Vpb 1969 (earningsstrippingmaatregel) voor de toepassing van de in de voorgestelde artikelen 15bc en 15bd Wet Vpb 1969 opgenomen aftrekbeperking het gedeelte van de renten ter zake van geldleningen dat in dat jaar niet in aftrek komt, wordt verminderd met dat saldo.

Voorbeeld 7. Exploitatie warenhuis met daarnaast bancaire activiteit

Een concern heeft als hoofdactiviteit de exploitatie van een warenhuis. Deze activiteit is ondergebracht in dochtermaatschappij A. Daarnaast biedt het concern ook financieringen aan waarvoor het een bankvergunning heeft. De financieringsactiviteiten zijn ondergebracht in dochtermaatschappij B. Dochtermaatschappij A en dochtermaatschappij B behoren tot een fiscale eenheid in de zin van artikel 15 Wet Vpb 1969. Op fiscale-eenheidsniveau bedraagt de gecorrigeerde winst € 9 miljoen. Op het niveau van de fiscale eenheid overtreffen de rentelasten ter zake van geldleningen (€ 5 miljoen) de rentebaten ter zake van geldleningen (€ 1 miljoen). De leverage ratio van dochtermaatschappij B bedraagt 2.

Uitwerking

Van het saldo aan renten van € 4 miljoen (namelijk € 5 miljoen minus € 1 miljoen) wordt op grond van de earningsstrippingmaatregel € 1 miljoen van aftrek uitgesloten (en voortgewenteld naar het volgende jaar). Dit betreft het gedeelte van het saldo aan renten boven 30% van de gecorrigeerde winst van € 9 miljoen (€ 3 miljoen). Doordat het percentage van de leverage ratio minder bedraagt dan 8 is tevens sprake van een tekort aan eigen vermogen voor de toepassing van de minimumkapitaalregel. Hierdoor zouden in beginsel de renten ter zake van geldleningen van € 5 miljoen van aftrek worden uitgesloten voor $(8-2)/(100-2)$ gedeelte, zijnde € 306.000 (afgerond). Op grond van het voorgestelde artikel 15bf Wet Vpb 1969 wordt echter het gedeelte van de renten ter zake van de geldleningen dat op grond van het voorgestelde artikel 15bc Wet Vpb 1969 in beginsel van aftrek zou worden uitgesloten (€ 306.000) verminderd met het saldo aan renten dat

op grond van artikel 15b Wet Vpb 1969 reeds niet in aftrek komt (€ 1.000.000). Derhalve worden in dit voorbeeld per saldo geen renten ter zake van geldleningen van aftrek uitgesloten op grond van artikel 15bf Wet Vpb 1969 in samenhang met genoemd artikel 15bc Wet Vpb 1969.

Artikel I, onderdeel B (Artikel 18 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Door de voorgestelde wijziging van artikel 18, eerste lid, Wet Vpb 1969 vinden de voorgestelde artikelen 15bb tot en met 15bf Wet Vpb 1969 eveneens toepassing bij de bepaling van de belastbare winst uit onderneming voor buitenlandse belastingplichtigen.

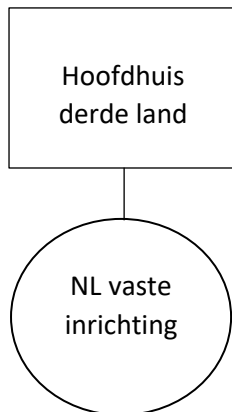
Ingevolge de voorgestelde wijziging van artikel 18, eerste lid, Wet Vpb 1969, is de renteaftrekbeperking van het voorgestelde artikel 15bc Wet Vpb 1969 eveneens van toepassing op buitenlandse belastingplichtigen die het bedrijf van bank uitoefenen en een mededeling van De Nederlandsche Bank N.V. als bedoeld in artikel 2:14, eerste of tweede lid, Wft hebben ontvangen, dan wel een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:16, eerste lid, of artikel 2:20, eerste lid, Wft (vergelijk de in het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel d, Wet Vpb 1969 opgenomen definitie van vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank). Het gaat hierbij enerzijds om banken met zetel in een lidstaat van de EU of in de EER die belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (verwezen wordt naar de artikelen 2:14, eerste en tweede lid, en 2:16, eerste lid, Wft). Anderzijds gaat het om buitenlandse banken die hun zetel buiten de EU en EER (hierna: derde land) hebben en belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (verwezen wordt naar artikel 2:20, eerste lid, Wft).

In gelijke zin is ingevolge de voorgestelde wijziging van artikel 18, eerste lid, Wet Vpb 1969 de renteaftrekbeperking van het voorgestelde artikel 15bd Wet Vpb 1969 eveneens van toepassing op de buitenlandse belastingplichtige die het bedrijf van verzekeraar in Nederland uitoefent en de daarvoor relevante vergunning heeft (vergelijk de in het voorgestelde artikel 15bb, onderdeel e, Wet Vpb 1969 opgenomen definitie van vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van verzekeraar). Het gaat hierbij enerzijds om lichamen met zetel in een lidstaat van de EU of in de EER die belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (verwezen wordt naar de artikelen 2:26c, eerste lid, 2:35, 2:36 en 2:50, eerste lid, Wft). Anderzijds gaat het om buitenlandse verzekeraars die hun zetel buiten de EU en EER hebben en belastbare winst uit een in Nederland gedreven onderneming genieten (verwezen wordt naar de artikelen 2:26d, eerste lid, 2:40, eerste lid, en 2:50, eerste lid, Wft).

Het voorgestelde artikel 18, tweede lid, Wet Vpb 1969 schrijft voor dat ingeval een buitenlandse belastingplichtige het bedrijf van verzekeraar in Nederland uitoefent op basis van de daarvoor relevante vergunning, maar geen in de EU of EER gevestigd hoofdhuis heeft, waardoor met betrekking tot het hoofdhuis van die belastingplichtige geen leverage ratio wordt berekend en openbaar gemaakt, voor de toepassing van het eerste lid van genoemd artikel 15bc een aan die leverage ratio gelijkwaardige ratio moet worden gehanteerd zoals die met betrekking tot dat hoofdhuis wordt berekend en openbaar gemaakt.

Voorbeeld 8. Nederlandse vaste inrichting van een hoofdhuis gevestigd in een derde land

Een in een derde land gevestigd hoofdhuis heeft een vaste inrichting (bijkantoor) in Nederland. De betreffende buitenlandse belastingplichtige heeft bovendien een bankvergunning als bedoeld in artikel 2:16, eerste lid, Wft. Omdat geen sprake is van een in de EU of in de EER gevestigd hoofdhuis, wordt met betrekking tot het hoofdhuis geen leverage ratio berekend en openbaar gemaakt in de zin van de verordening kapitaalvereisten. Voor de toepassing van het voorgestelde artikel 15bc, eerste lid, Wet Vpb 1969 wordt in dit voorbeeld de leverage ratio van het hoofdhuis in het betreffende derde land gehanteerd die gelijkwaardig is aan de leverage ratio, bedoeld in artikel 15bc, tweede of derde lid.

Het voorgestelde artikel 18, derde lid, Wet Vpb 1969 heeft betrekking op situaties dat een buitenlandse belastingplichtige in Nederland het bedrijf van verzekeraar uitoefent op basis van de daarvoor relevante vergunning en niet een in de EU of EER gevestigd hoofdhuis heeft. Ingeval met betrekking tot het hoofdhuis van die buitenlandse belastingplichtige niet op geconsolideerde basis een eigenvermogenratio kan worden berekend op basis van openbaar gemaakte gegevens als bedoeld in het voorgestelde artikel 15bd, tweede lid, Wet Vpb 1969 en er met betrekking tot dat hoofdhuis ook niet op individuele basis een eigenvermogenratio kan worden berekend op basis van openbaar gemaakte gegevens als bedoeld in het voorgestelde artikel 15bd, derde lid, Wet Vpb 1969, wordt op grond van het voorgestelde artikel 18, derde lid, Wet Vpb 1969 voor de toepassing van het eerste lid van genoemd artikel 15bd een aan die eigenvermogenratio gelijkwaardige ratio gehanteerd die wordt bepaald aan de hand van het eigen vermogen en balanstotaal op grond van een met betrekking tot dat hoofdhuis openbaar gemaakte rapportage.

Artikel PM (inwerkingtredingsbepaling)

Artikel PM treedt in werking met ingang van 1 januari 2020 met dien verstande dat dat artikel voor het eerst toepassing vindt met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2020.